

Sygn. akt I ACa 697/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 sierpnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSA Paweł Rygiel (spr.)</i>
Sędziowie:	SSA Maria Kus-Trybek SSA Hanna Nowicka de Poraj
Protokolant:	st.sekr.sądowy Katarzyna Wilczura

po rozpoznaniu w dniu 22 sierpnia 2013 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa Zespołu (...) z siedzibą w O.

przeciwko W. S.

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 18 stycznia 2013 r. sygn. akt I C 291/12

1. oddala apelację;

2. odstępuje od obciążenia strony powodowej kosztami postępowania apelacyjnego.

sygn. akt I ACa 697/13

UZASADNIENIE

W ostatecznie sprecyzowanym żądaniu, Zespół (...) w O. domagał się zasądzenia od W. S. kwoty 1.081.140,83 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu. Na uzasadnienie żądania strona powodowa odwołała się do wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 10 września 2010 r. (sygn. akt I C 881/03), którym zasądzono od strony powodowej oraz pozwanego solidarnie na rzecz małoletniego R. M. kwotę 900.000 zł tytułem zadośćuczynienia pieniężnego oraz kwotę 11.626,35 zł tytułem odszkodowania, a to w związku z uszkodzeniem ciała małoletniego, jakiego doznał w ZOZ w O. w trakcie porodu, który pozwany odbierał.

Strona powodowa wskazała, że wypłaciła na rzecz poszkodowanego należności objęte w/w wyrokiem w wysokości dochodzonej pozwem, w związku z czym, domaga się zasądzenia tej kwoty od pozwanego tytułem regresu. Odwołała się do treści art. 441 § 3 kc.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w zakresie żądania przekraczającego kwotę 7.351 zł podnosząc, że był pracownikiem strony powodowej, w związku z czym jego odpowiedzialność wobec pracodawcy kształtuje się według zasad określonych art. 120 kp, a więc w granicach ograniczonych do trzymiesięcznego wynagrodzenia. Podkreślił, że został skazany prawomocnym wyrokiem karnym za czyn nieumyślny.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 9.600 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 10 lutego 2012 r., oddalając powództwo w pozostałej części oraz odstępując od obciążenia strony powodowej kosztami procesu.

Sąd poczynił ustalenia dotyczące kwalifikacji zawodowych W. S. oraz przebiegu jego zatrudnienia u strony powodowej. Wskazał m.in., że z dniem 17 listopada 2003 r. pozwany był zatrudniony u strony powodowej, w tym od dnia 1 listopada 1993 r. na stanowisku Zastępcy Ordynatora Oddziału (...) (...), a od dnia 17 listopada 2003 r. na stanowisku Ordynatora Oddziału (...) (...), na czas określony tj. jest do dnia 16 listopada 2009 r., kiedy przeszedł na emeryturę. Obecne świadczenie emerytalne pozwanego wynosi 3.200 zł miesięcznie.

Sąd odnotował, że prawomocnym wyrokiem z dnia 27 lutego 2009 r. Sąd Rejonowy dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie uznał oskarżonego W. S. za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w dniu 12 czerwca 2000 r. w O., jako zastępca Ordynatora Oddziału (...) (...) Szpitala (...) w O. i lekarz prowadzący poród, na którym ciążył z tego tytułu obowiązek opieki nad rodzącą ciężarną I. M. i noworodkiem R. M., działając nieumyślnie naraził R. M. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia w ten sposób, że po dokonanych wlewach oxytocyny – pomimo istniejących uzasadnionych wskazań do ciągłego monitorowania przebiegu porodu (w związku z faktem wlewu dożylnego oxytocyny i w związku z pojawieniem się zielonej barwy płynu owodniowego) oraz pomimo istnienia możliwości takiego monitorowania – prowadził poród bez nadzoru i zapisu kardiograficznego czynności skurczowej macicy i czynności serca płodu i nie podjął działań zabiegowych kończących poród, co mogło skrócić okres niedotlenienia płodu, czym nieumyślnie spowodował u noworodka R. M. ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci mózgowego porażenia dziecięcego z niedowładem czterokończynowym, co stanowi ciężką nieuleczalną chorobę i występkiem z art. 156 § 2 k.k. oraz wymierzył mu za to karę jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, warunkowo zawieszając jej wykonanie na okres próby wynoszący 4 lata.

Sąd I instancji odnotował także ustalenia faktyczne sądu karnego, stanowiące podstawę skazania pozwanego i przypisania mu winy nieumyślnej.

Dalej, Sąd Okręgowy ustalił, że prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 10 września 2010 r. zasądzono od Zespołu (...) w O. i W. S. solidarnie na rzecz R. M. kwotę 900.000 zł tytułem zadośćuczynienia pieniężnego, z ustawowymi odsetkami od dnia 10 września 2010 r. do dnia zapłaty, tytułem odszkodowania kwotę 9.592,93 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi dla pozwanego Zespołu (...) w O. od dnia 6 sierpnia 2003 r. do dnia zapłaty, dla pozwanego W. S. od dnia 8 marca 2010 r. do dnia zapłaty, kwotę 1.343,40 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi dla pozwanego Zakładu Opieki Zdrowotnej w O. od dnia 11 grudnia 2009 r. do dnia zapłaty, a dla pozwanego W. S. od dnia 8 marca 2010 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 690,02 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 6 września 2010 r. do dnia zapłaty. Sąd zasądził również od pozwanych solidarnie na rzecz powoda R. M. tytułem renty płatnej do 10. dnia każdego miesiąca za okres od 1 sierpnia 2003 r. do 30 czerwca 2010 r. w kwocie po 1.300 zł oraz w kwocie po 4.800 zł od dnia 1 lipca 2010 r. z ustawowymi odsetkami za zwłokę w płatności poszczególnych kwot, z tym, że w stosunku do pozwanego W. S. odsetki liczone są od dnia 8 marca 2010 r. Sąd ustalił, że pozwani ponoszą solidarną odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia 12 czerwca 2000 r. jakie mogą wyniknąć dla powoda R. M. w przyszłości.

Sąd I instancji odnotował także ustalenia, jakie poczynione zostały w w/w postępowaniu oraz przytoczył motywy rozstrzygnięcia.

Strona powodowa, w wykonaniu w/w wyroku, w toku postępowania egzekucyjnego, zapłaciła na rzecz R. M. kwotę 997.690,32 zł, w tym z tytułu odsetek 86.063,97 zł. Koszty postępowania egzekucyjnego ustalono na kwotę 30.726,92 zł.

W dniu 12 grudnia 2011 r. pomiędzy (...) S.A. a ZOZ w O. została zawarta ugoda, której przedmiotem była częściowa refundacja świadczeń zasądzonych wyrokiem Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 10 września 2010 r. Na rzecz ZOZ w O. została ustalona kwota świadczenia w wysokości 100.000 zł. Zapłata ustalonej kwoty miała zostać dokonana przez (...) S.A. w terminie 14 dni od daty podpisania ugody przez obie strony.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uznał zgłoszone roszczenie za uzasadnione jedynie częściowo tj. do kwoty stanowiącej równowartość trzykrotności uzyskiwanego obecnie przez pozwanego wynagrodzenia – emerytury. Odnotowując, że do zaistnienia zdarzenia wywołującego szkodę R. M. doszło gdy pozwany był zatrudniony u strony powodowej, przy czym do wyrządzenia szkody przez pozwanego – pracownika doszło z winy nieumyślnej, to zastosowanie w sprawie musi znaleźć art. 120 kp, zgodnie z którym w takich warunkach do naprawienia szkody zobowiązany jest zakład pracy, a wobec pracodawcy, który naprawił szkodę wyrządzoną osobie trzeciej, pracownik ponosi odpowiedzialność przewidzianą w przepisach kodeksu pracy. Stosowanie natomiast do treści art. 119 kp, odszkodowanie ustala się w wysokości wyrządzonej szkody, jednak nie może ono przewyższać kwoty trzymiesięcznego wynagrodzenia przysługującego pracownikowi w dniu wyrządzenia szkody.

Sąd Okręgowy podkreślił, że art. 120 kp ma charakter normy ogólnej, regulującej w sposób kompleksowy zasady odpowiedzialności w razie wyrządzenia szkody przez pracownika osobie trzeciej. Zakres tej odpowiedzialności jest ograniczony i znajduje zastosowanie także w odniesieniu do normy prawnej określonej w art. 441 § 3 kc, a więc do odpowiedzialności regresowej pracownika.

Sąd wskazał także, że brak było podstaw do twierdzenia, że pozwany popełnił zarzucany mu czyn z winy innej niż umyślna. Tym samym w sprawie nie znajduje zastosowania art. 122 kp, przewidujący w takim wypadku obowiązek naprawienia szkody przez pracownika w pełnej wysokości. Sąd podkreślił przy tym, że to na zakładzie pracy ciąży obowiązek udowodnienia umyślnego wyrządzenia szkody i jej wysokości.

Od powyższego orzeczenia apelację, w części oddalającej powództwo, wniosła strona powodowa, która zarzuciła naruszenie przepisów prawa procesowego, tj.:

- art. 365 § 1 kpc poprzez błędne zastosowanie, a w konsekwencji przyjęcie, że zgodnie z art. 120 § 1 kp podstawy roszczeń powoda nie może stanowić art. 441 § 1 kc, podczas gdy przedmiotowa kwestia została rozstrzygnięta prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 10 września 2010 r. (sygn. akt I C 881/03), na mocy którego zasądzono solidarną odpowiedzialność powoda i pozwanego, które to orzeczenie, zgodnie z zasadą mocy wiążącej prawomocnych wyroków oznacza, że w niniejszym procesie kwestia ta nie mogła być już w ogóle badana jako prawomocnie przesądzona;

- art. 11 kpc przez błędne zastosowanie, a w konsekwencji przyjęcie wiążącej mocy ustaleń prawomocnego wyroku sądu karnego w zakresie nieumyślnego wyrządzenia szkody, podczas gdy prawomocny wyrok skazujący za przestępstwo nieumyślne nie wyłącza możliwości ustalenia w postępowaniu cywilnym, że sprawca działał umyślnie;

- art. 316 § 1 kpc poprzez nierozważanie i nieuwzględnienie całokształtu okoliczności istniejących w chwili wydania wyroku, a w konsekwencji nierozpoznanie istoty sporu poprzez brak rozstrzygnięcia zakresu odpowiedzialności pozwanego, a to ze względu na brak ustaleń w przedmiocie jego winy.

Strona apelująca zarzuciła także naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 122 kp poprzez jego niezastosowanie, a w konsekwencji przyjęcie ograniczonej odpowiedzialności pozwanego, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego, a także okoliczności sprawy wynika jednoznacznie brak należytego nadzoru nad przebiegiem porodu, a w konsekwencji umyślnego działania pozwanego z zamiarem ewentualnym.

Uwzględniając podniesione zarzuty strona powodowa wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt II poprzez uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania apelacyjnego.

Pozwany wniosł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja strony powodowej nie może odnieść zamierzonego skutku, jakkolwiek podniesione w niej zarzuty, odnoszące się do przepisów prawa procesowego, są zasadne.

Trafnie wskazuje apelujący, że zasadnicze znaczenie w sprawie ma art. 365 kpc. Zgodnie z tym przepisem, orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Związanie, o którym mowa w cyt. normie procesowej, polega na związaniu wskazanych w niej osób dyspozycją zawartą w sentencji wyroku skonkretyzowanej, zindywidualizowanej i trwałej normy prawnej wywiedzionej przez sąd z norm generalnych i abstrakcyjnych zawartych w przepisach prawnych. Inne sądy, organy państwowe oraz organy administracji publicznej rozstrzygające w sprawach innych niż karne (§ 2) są związane prejudycjalnie, czyli nie mogą dokonać odmiennej oceny prawnej roszczenia niż zawarta w prejudykacie, ale także nie mogą dokonać odmiennych ustaleń faktycznych. Związanie stron oraz prejudycjalne związanie innych organów określane są jako pozytywny aspekt prawomocności materialnej

Przedmiotowy zasięg prawomocności materialnej w sensie pozytywnym odnosi się jedynie do samego rozstrzygnięcia, nie zaś do jego motywów i zawartych w nim ustaleń faktycznych. Oznacza, że jeżeli wcześniejszy wyrok rozstrzyga kwestię, która ma znaczenie prejudycjalne w sprawie aktualnie rozpoznawanej, kwestia ta nie może być w ogóle badana. Ma bowiem gwarantować poszanowanie prawomocnego orzeczenia sądu, regulującego stosunek prawny będący przedmiotem rozstrzygnięcia.

Z tego punktu widzenia, solidarne zasądzenie świadczenia od obu pozwanych w wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 10 września 2010 r. (sygn. akt I C 881/03), przesądza obowiązek pozwanego W. S. naprawienia szkody poniesionej przez R. M. w pełnej wysokości. Rację ma zatem strona powodowa, że badanie w niniejszej sprawie granic odpowiedzialności pozwanego z tego tytułu było niedopuszczalne. Podkreślenia wymaga, że kwestia granic tej odpowiedzialności, zależna od stopnia winy pozwanego, winna podlegać badaniu w sprawie I C 881/03. Jedynie przyjęcie, że pozwany wyrządził szkodę umyślnie uprawniało do zasądzenia od niego świadczenia na rzecz poszkodowanego (art. 122 kp). W przeciwnym wypadku jego odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej była wobec tej osoby wyłączona (art. 120 § 1 kp), co winno prowadzić do oddalenia powództwa przeciwko niemu.

W tym stanie rzeczy, prawidłowe zastosowanie art. 365 kpc skutkuje przyjęciem, że w ramach odpowiedzialności regresowej określonej art. 441 § 3 kc, brak było podstaw do zastosowania ograniczenia odpowiedzialności pozwanego pracownika wobec powodowego pracodawcy do kwoty trzymiesięcznego wynagrodzenia. Stwierdzić zatem należy, że skutkiem związania prawomocnym wyrokiem wydanym w sprawie I C 881/03 jest istnienie prawa strony powodowej do zwrotu wypłaconego odszkodowania od pozwanego.

Pomimo powyższego apelacja strony powodowej nie może odnieść zamierzonego skutku. W ocenie Sądu Apelacyjnego, zgłoszone przez powodowy ZOZ roszczenie, w części przekraczającej zasądzoną zaskarżonym wyrokiem kwotę, narusza art. 5 kc.

Ustalenia dokonane w pierwszej instancji Sąd Apelacyjny przyjmuje za własne. Sprowadzają się one do okoliczności niespornych, w tym związanych z treścią orzeczeń wydanych w związku ze zdarzeniem, na skutek którego małoletni R. M. poniósł szkodę.

Sąd Okręgowy nie poczynił własnych ustaleń faktycznych pozwalających na ocenę stopnia winy pozwanego, ograniczając się w tym zakresie do przytoczenia ustaleń i ocen dokonanych w sprawie I C 881/03 oraz w sprawie karnej. Na tej podstawie ocenił, że pozwany wyrządził szkodę z winy nieumyślnej. Zważyć przy tym należy, że – jak już wskazano – ocena taka była zbędna z uwagi na treść art. 365 kpc. Nadto Sąd nie dysponował własnym materiałem dowodowym pozwalającym na dogonienie ustaleń w tym zakresie.

Objęcie ustaleniami faktycznymi okoliczności, które legły u podstaw wydania wyroku w sprawie I C 881/03 wskazuje jednak, że w w/w sprawie brak było podstaw do przypisania W. S. winy umyślnej, jak też, że przy wyrokowaniu Sąd w w/w sprawie winy takiej pozwanemu nie przypisał, odwołując się wyłącznie do stwierdzeń zawartych w prawomocnym wyroku karnym, a odnoszących się do winy nieumyślnej. Tym samym, wbrew rozstrzygnięciu zawartemu w wyroku z dnia 10 września 2010 r., tak ustalenia faktyczne jak i ocena prawna, odwołują się wyłącznie do winy nieumyślnej pozwanego. Podkreślenia wymaga, że ustalenia dotyczące przebiegu porodu, w wyniku którego doszło do powstania szkody opierały się na opinii biegłych, które nie były ukierunkowane na ustalenie stopnia winy pozwanego. W tym zakresie Sąd Okręgowy ograniczył się do odwołania do treści prawomocnego wyroku karnego, skazującego pozwanego. Opinie biegłych i ustalenia Sądu w tym zakresie służyły jedynie ocenie istnienia związku przyczynowego pomiędzy działaniem pozwanego, zdarzeniem a szkodą.

Zważyć zatem należy, że analiza rozstrzygnięcia zapadłego w sprawie I C 881/03 wskazuje, że prawomocnym wyrokiem wydanym w w/w sprawie doszło do zasądzenia całości świadczenia od pozwanego W. S. w sytuacji, gdy zarówno z treść dowodów, wynikających z nich ustaleń faktycznych oraz oceny prawnej wynika przypisanie pozwanemu winy nieumyślnej.

Trafnie wskazuje apelująca strona powodowa, że zakres związania prawomocnym wyrokiem karnym skazującym (art. 11 kpc) nie wyklucza możliwości ustalenia w postępowaniu cywilnym, że sprawca działał umyślnie. Tyle tylko, że zgromadzony w opisanej wyżej sprawie materiał dowodowy nie dawał podstaw do przypisania pozwanemu działania umyślnego z zamiarem ewentualnym. Jeszcze raz należy zauważyć, że postępowanie dowodowe sądu w sprawie I C 881/03 ograniczało się w tym zakresie do odwołania się do treści wyroku karnego. W w/w sprawie nie zostały natomiast zaoferowane żadne dowody zmierzające do wykazania, iż pozwanemu można przypisać winę umyślną.

Podkreślenia wymaga, iż taki stan rzeczy wynika także z zaniechania powodowego ZOZ. Ustalenie, z odwołaniem się do treści wyroku karnego, że pozwany został skazany za popełnienie czynu z winy nieumyślnej było wystarczające dla przyjęcia odpowiedzialności wobec małoletniego za wyrządzoną mu szkodę. Ustalenie stopnia winy pozwanego, w świetle regulacji zawartej w kodeksie pracy, ma natomiast znaczenie dla oceny stosunku wewnętrznego między stroną powodową (pracodawcą) i pozwanym (pracownikiem) tj. wzajemnej odpowiedzialności między tymi podmiotami. Uwzględniając, że dla ustalenia treści tego stosunku rozstrzygnięcie w sprawie I C 881/03 miały charakter prejudycjalny, to ocena w tym zakresie powinna być dokonana w w/w sprawie. Biorąc dalej pod uwagę, że z twierdzenia, iż pozwany dopuścił się działania z winy umyślnej skutki wywodzi strona powodowa, to na tej stronie spoczywał ciężar wykazania twierdzeń. Zważyć zatem należy, że ZOZ nie tylko nie zaoferował w tym zakresie żadnych dowodów, ale nawet – w opisanej wyżej sprawie - nie twierdził, iż działanie pozwanego miało charakter umyślny.

W oczywisty sposób należy zauważyć, że obrona ZOZ w sprawie I C 881/03 koncentrowała się na zaprzeczeniu własnej odpowiedzialności, zależnej od zawinienia pozwanego. Zasadnie można mieć zatem wątpliwość, czy w interesie tego pozwanego było wykazywanie winy pracownika, od istnienia której zależna była jego własna odpowiedzialność. Zważyć jednak należy, że w toku postępowania w w/w sprawie wina W. S. została przesądzona wyrokiem karnym skazującym, a tym samym przesądzone zostało istnienie odpowiedzialności ZOZ. W tych warunkach rzeczą tego pozwanego było podjęcie obowiązku dowodowego dla wykazania okoliczności faktycznych, od istnienia których zależało przesądzenie o zakresie odpowiedzialności pracownika wobec pracodawcy.

Wreszcie wskazać należy, że wzajemne relacje pomiędzy stronami niniejszego procesu, w tym w zakresie odpowiedzialności pracownika za szkodę wyrządzoną pracodawcy, regulują przepisy szczególne, zawarte w Dziale V, Rozdziale I Kodeksu pracy. Poprzez nawiązanie stosunku pracy dochodzi do określenia treści tego stosunku,

w tym wynikającej z bezwzględnie obowiązujących norm prawnych. Pracownik, wykonując czynności w ramach obowiązków pracowniczych uzyskuje gwarancje, że w razie wyrządzenia szkody, o ile nie działa w sposób umyślny, jego odpowiedzialność wobec pracodawcy jest ograniczona. Rato legis takiego rozwiązania podyktowane jest przede wszystkim ochroną pracownika przed surowymi skutkami odpowiedzialności cywilnej ze względu na związane z procesem pracy ryzyko popełnienia uchybień bądź zaniedbań, z którymi związane jest niejednokrotnie powstanie wysokiej szkody. Ma to szczególne znaczenie przy wykonywaniu działań medycznych, związanych ze wysokim stopniem skomplikowania, obarczonych znacznym ryzykiem popełnienia błędu oraz – z reguły – znacznymi rozmiarami szkody. Kodeksowe uregulowanie zasad odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej przy wykonywaniu czynności pracowniczych oraz granic odpowiedzialności pracownika wobec pracodawcy daje pracownikowi gwarancję, że w razie popełnienia błędu przy wykonywaniu na rzecz pracodawcy czynności obarczonych ryzykiem, poniesie odpowiedzialność w granicach możliwych przez niego do zaspokojenia.

Wszystkie te okoliczności wymagają weryfikacji i oceny w świetle treści art. 5 kc, zgodnie z którym nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego, a takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony.

Według art. 5 k.c. zasady współżycia społecznego mają zapobiegać nadużyciu prawa na etapie jego wykonywania. Zważyć bowiem należy, że klauzula wyrażona w cyt.,. przepisie dotyczy przypadków, gdy powoływanie się na prawo podmiotowe nie stanowi jego wykonywania, lecz jego nadużywanie, które nie jest społecznie aprobowane i w związku z tym nie korzysta z ochrony.

Zważyć zatem należy, że powstanie roszczenia strony powodowej wobec pozwanego, przewidzianego art. 441 § 3 kc, związane jest z treścią prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 10 września 2010 r. To w sytuacji, gdy badaniem w w/w sprawie nie były objęte okoliczności pozwalające na ocenę stopnia winy pozwanego, od których zależy zakres jego odpowiedzialności wobec pracodawcy. W sprawie tej nie zostały zaoferowane jakiegokolwiek dowody świadczące o umyślnym działaniu pozwanego, brak jest ustaleń faktycznych w tym zakresie, a dokonana ocena prawna odwołuje się do nieumyślnego działania pozwanego. Ocena prawna w tym zakresie sprowadzała się do powołania faktu skazania wyrokiem karnym za przestępstwo nieumyślne. Zachodzi zatem, w świetle bezwzględnie obowiązujących przepisów prawa materialnego, wewnętrzna sprzeczność pomiędzy zapadłym rozstrzygnięciem a dokonaną oceną prawną. Prawomocny wyrok obarczony wskazaną wadą, z mocy art. 365 kpc, ma charakter prejudycjalny w niniejszej sprawie i pozbawia pozwanego możliwości wykazania braku podstaw własnej odpowiedzialności, ponad granice wyznaczone art. 119 kp. W istocie zatem źródłem roszczenia strony powodowej jest wskazany wyżej wyrok, wydany w opisanych warunkach i obarczony powołaną wadą.

Podkreślenia przy tym wymaga, że konkluzja o pełnej odpowiedzialności pozwanego wobec pracodawcy, wynika wyłącznie z faktu związania wydanym wcześniej orzeczeniem w sytuacji, gdy tak w niniejszej sprawie, jak też w sprawie karnej oraz sprawie w której zapadł wiążący wyrok, nie ujawniono takich okoliczności faktycznych, które w najmniejszym stopniu pozwalałyby przypisać pozwanemu winę umyślną. Zasadna jest zatem konkluzja, iż strona powodowa korzysta z orzeczenia wydanego w opisanych warunkach w sytuacji, gdy w prejudycjalnej sprawie nawet nie twierdziła, by pozwany działał umyślnie. W tych warunkach, oraz biorąc pod uwagę istotę i ratio legis uregulowania statuującego treść stosunków między stronami, w tym art. 119, 120 i 122 kp, uznać należy, iż realizacja prawa podmiotowego przez stronę powodową narusza zasadę lojalności wobec drugiej strony szczególnego stosunku prawnego jakim jest stosunek pracy. Jeszcze raz podkreślić należy, że poprzez zawarcie umowy o pracę dochodzi do ustalenia i stabilizacji wzajemnych praw i obowiązków między stronami, w tym także wynikających z treści przepisów prawnych kształtujących ten stosunek prawny. Świadomość obu stron umowy co do granic odpowiedzialności pracownika za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej, ratio legis ograniczenia tej odpowiedzialności oraz świadomość co do przesłanek, od których zależy pełna odpowiedzialność pracownika prowadzi do negatywnej oceny takiego sposobu realizacji prawa podmiotowego strony powodowej, które polega na dochodzeniu roszczenia wyłącznie w oparciu o

formalne przesłanki jego istnienia, przy braku stwierdzenia merytorycznych podstaw do oceny działania pozwanego uzasadniającej jego odpowiedzialność wobec pracodawcy na podstawie art. 122 kp.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 kpc, orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 kpc, przy uwzględnieniu szczególnej sytuacji procesowej i charakteru sprawy. Zarzuty strony powodowej okazały się bowiem uzasadnione, a przyczyną oddalenia wniesionej przez nią apelacji były inne okoliczności, które Sąd Apelacyjny wziął pod uwagę w granicach wynikających z ustalonego stanu faktycznego.